

О. ХЕНРИ ПЪТИЩА

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1977

chitanka.info

На двадесет мили западно от Тъскън Залез-експрес спря при помпата да вземе вода. Освен водната дажба локомотивът на този прочут експрес взе и още нещо, не дотам полезно за него.

Докато огнярят навеждаше шланга. Боб Тидбол, Додсън Акулата и един индианец мелез, когото наричаха Джон Псето, се качиха в локомотива и показаха на машиниста трите кръгли отвори на оръжията, които носеха. Тези отвори направиха толкова силно впечатление на машиниста, че той вдига мигом и двете си ръце — жест, който обикновено съпровожда възклицанието: „Боже мой! Не може да бъде!“

По заповед на Додсън Акулата, който беше командир на атакуващото поделение, машинистът слезе долу и откачи локомотива и тендера. След това Джон Псето кацна върху въглищата, насочи шеговито два револвера срещу машиниста и огняря и им предложи да изтеглят локомотива на петдесетина крачки и да чакат по-нататъшни нареждания.

Додсън Акулата и Боб Тидбол решиха, че не си заслужава да прекарват през решетото такава долнокачествена руда като пътниците и се насочиха право към богатите залежи на пощенския вагон. Те свариха куриера да си седи най-спокойно, уверен, че Залез-експрес не взема нищо по-възбуждащо и опасно от aqua riga. Докато Боб избиваше тази заблуда от главата му с дръжката на колта си, Додсън Акулата инжектира сейфа на пощенския вагон с необходимата доза динамит.

След взрива сейфът даде тридесет хиляди долара чиста печалба — в злато и банкноти. Пътниците взеха да надничат от прозорците, да видят какво гърми. Кондукторът дръпна въжето за камбаната, но то увисна безпомощно в ръцете му, без да окаже никаква съпротива. Додсън Акулата и Боб Тидбол прибраха печалбата в здрав брезентов чувал, скочиха от пощенския вагон и затичаха тромаво с високите си токове към локомотива.

Машинистът се подчини начумерено, но благоразумно на заповедта им и подкара бързо локомотива. Обаче куриерът, съвзел се още преди това от средството, с което Боб Тидбол го бе убедил да пази неутралитет, скочи от пощенския вагон с винчестер в ръка и се включи активно в играта. Седнал на тендера с въглищата, господин Джон Псето реши да имитира мишена и куриерът веднага се възползува от

този погрешен ход и го прецака. С олово между лопатките, индианският рицар на леката печалба се претърколи и тупна на земята, с което делът на всеки от съдружниците му се увеличи с една шеста.

На две мили от помпата машинистът получи заповед да спре. Обирниците му махнаха предизвикателно за сбогом и се спуснаха по стръмния склон в гъсталака, който ограждаше линията. Пет минути те вървяха с трясък през гъстия дъбак, след което излязоха на полянка, гдето ги чакаха три коня, вързани за ниските клони. Единият от конете очакваше Джон Псето, който никога вече нямаше да язди — ни денем, ни нощем. Обирниците лишиха това животно от седлото и юздата и го пуснаха на свобода. След това се качиха на другите два коня — чувала сложиха на лъка на едното седло — и озъртайки се, потеглиха бързо през гората, а после по дива, пуста клисура. Тук конят на Боб Тидбол се подхлъзна на един мъхнат камък и си счупи предния крак. Те веднага му теглиха куршума и седнаха да се съвещават. След като бяха изминали такъв дълъг и труден път, сега вече нямаше опасност и въпросът за бързината не се поставяше така остро. Много мили и часове ги делиха от най-бързата потеря, която би могла да тръгне по следите им. Конят на Додсън Акулата, с отпуснати поводи и невързан, щипеше благодарно тревата покрай потока. Боб Тидбол отвори чувала и радвайки се като дете, изгреба с две ръце чистичките пачки банкноти и торбата със златото.

— Ей, стари пирате — подвижна той весело на Додсън, — като рече, че ще я свършим, и я свършихме. Имаш глава за финансов министър — кой може да се мери с теб в Аризона?

— Какво ще правим за кон, Боб? Не може да кибичим дълго тука. Още преди разсъмване ще се пуснат по дирите ни.

— Както го гледам, твоят жребец ще издеяди и с двама известно време — отвърна жизнерадостният Боб. — Ще приберем първия кон, който ни попадне. Ама добър удар направихме, а? Ако е вярно писаното на пачките, тук има трийсет хиляди — по петнайсе на глава.

— Аз очаквах да са повече — каза Додсън Акулата и подритна пачките с върха на ботуша си. После се загледа замислен в мокрите хълбоци на уморения си кон. — Старият Боливар вече носи душа под наем — изрече бавно той. — Как можа твоят доралия да си счупи крака!

— И аз това си мисля — отзова се Боб. — Но вече нищо не може да се направи. Боливар има яка гърбина все ще ни издържи, докато намерим нови коне. Дявол да го вземе, не мога да се начудя на едно: ти си от Източните щати, чужд си в нашия край, а ние, западниците, от тебе се учиме в занаята. От кой щат си между другото?

— Щат Ню Йорк — отвърна Додсън Акулата и като седна на един камък, задъвка вейка. — Родил съм се в една ферма в окръга Ълстър. Избягах от къщи на седемнайсет години. А в Запада попаднах случайно. Вървах си по пътя с вързопа в ръка и исках да стигна в Ню Йорк. Мислех си, ще отида там и ще натрупам сума пара. Все ми се струваше, че само за това съм роден. Една вечер стигнах до едно място, дето пътят се раздвояваше, и се зачудих накъде да хвана. Половин час мислих и накрая свърнах наляво. Същата вечер настигнах един каубойски цирк, който обикаляше малките градчета, и с него се домъкнах на Запад. Често си мисля, дали нямаше да бъда друг, ако бях хванал другия път?

— Според мене все същият щеше да си бъдеш — отвърна философски Боб Тидбол, без много да му мисли. — Работата не е в това кой път ще избереш; във всеки от нас си има нещо, от което зависи какъв ще стане.

Додсън Акулата стана и се облегна на едно дърво.

— Много ми е мъка, че твоя дорестия, Боб, си счупи крака — каза той почти тъжно.

— И на мене — съгласи се Боб. — Биваше си го кончето, дума да не става. Но Боливар ще ни издържи като нищо. Аз викам да мърдаме, какво ще кажеш. Акула? Ей сега ще прибера в чувала тия нещица и да се понася ме.

Боб Тидбол сложи плякката в чувала и го стегна здраво с въже. Когато вдигна глава, първото нещо, което му се хвърли в очи, беше дулото на револвер, насочен срещу него от нетрепващата ръка на Додсън Акулата.

— Зарежи тия шеги — ухили се Боб. — Време е да се омитаме.

— Не мърдай, Боб! — каза Акулата. — Никъде няма да се омиташ. Колкото и да ми е неприятно, трябва да ти кажа, че място има само за един. Боливар е грогясал и не може да носи двама.

— Ние с тебе сме приятелчета цели три години — каза спокойно Боб. — Рискували — сме живота си не веднъж и дважд. Аз винаги съм

бил честен с тебе и съм те смятал за мъжко момче. По едно време чувах някакви истории за тебе — че си убил двама души за нищо и никакво, но не повярвах. Ако си решил да се пошегуваш, Акула, прибери сега желязото и да се мятаме на Боливар. А пък ако мислиш да стреляш, стреляй, кучи сине!

Лицето на Додсън Акулата имаше дълбоко опечален вид.

— Да знаеш само колко ми е мъчно, че твоят кон си счупи крака — въздъхна той.

И само след миг лицето му се промени — сега на него се четеше студена жестокост, примесена с неумолима алчност. От това лице надникна душата на човека — както понякога от прозореца на почтена къща надниква лице на злодей.

И наистина на Боб Тидбол не бе съдено „да се омете“. Клисурата прокънтя от смъртоносния изстрел на вероломния приятел, а скалите отвърнаха с възмутено ехо. И Боливар, неволният съучастник в убийството, понесе бързо последния от шайката, която ограби Залез-експрес, и не стана нужда да носи двама.

Додсън Акулата препускаше през гората, но изведнъж дърветата пред него започнаха да избледняват и да се губят; револверът в дясната му ръка се превърна в изящно извита дръжка на махагоново кресло: конското седло се оказа тапицирано и като отвори очи, гой видя, че краката му са пъхнати не в стремена, а почиват кротко на ръба на масивно дъбово бюро.

Та ви обяснявам, че Додсън от фирмата „Додсън и Декър“, борсови посредници на Уолстрийт, отвори очи. До креслото стоеше доверчивият му секретар Пийбоди и не се решаваше да заговори. Отдолу долиташе грохот на колела, някъде приспивно бръмчеше вентилатор.

— Кхъм-кхъм! Пийбоди — примигна Додсън, — аз като че ли съм заспал. Сънувах невероятен сън. Но какво има, Пийбоди?

— Господин Уилямз, от „Трейси и Уилямз“ ви чака, сър. Дошъл е да си уреди сметките във връзка с Х.У.З. Той загази с тези акции, ако си спомняте, сър.

— Да, помня. А как вървят днес Х.У.З.?

— Един и осемдесет и пет, сър.

— Тогава ще ги плати по толкова.

— Извинете, че си позволявам това, сър, но аз вече говорих с Уилямз — каза Пийбоди някак неспокоен. — Той е ваш стар приятел, господин Додсън, а нали вие изкупихте почти всички X.Y.Z., за да им вдигнете цената? Струва ми се, че бихте могли... искам да кажа, може би сте забравили, че той ви ги продаде по деветдесет и осем. Ако се разплати по сегашната им цена, той ще загуби и последния си цент и ще трябва да продаде дори къщата си.

Лицето на Додсън мигом се промени — сега на него се четеше студена жестокост, примесена с неумолима алчност. От това лице надникна душата на човека — както понякога от прозореца на почтена къща надниква лице на злодей.

— Да плати по един и осемдесет и пет — отсече Додсън. — Боливар не може да носи двама.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.